

Раз зимою по містечку ходить баран та збирає стебла сіна, що порозтрушувалось з возів. На жидівському ґанку лежить цап та гріється на сонці.

Цап углядів барана і давай глузувати та сміятись з нього.

— Гей ти, опудало-мужичище! Вдягся в кожушище та насилу повертаєшся, як той медвідь. Ось подивись, який я прудкий та жвавий в куценькому сурдугі.

— Мені добре і в кожусі, дарма що я опудало, — каже баран.

— А дивись, баране, який я гарний в сурдугі та як мені легко танцювати, — каже цап та скік з місця; піднявся на задні лапи, передні задер вгору та мах на один бік головою! круть на другий бік рогами! верть хвостиком! загнув шию дугою, ще й борідкою потряс. Баран витріщив очі на цапа та й каже:

— Почекай лишень, ось прийде вечір та вдарить мороз, тоді побачимо, хто з нас кращий.

Сонце зайшло. На небі стали червоні стовпи. Мороз такий потис, що тільки держись; як дмухнув вітер, лід затріщав, неначе хто з рушниць вистрілив; аж дерево в лісі залущало. Дмухнув мороз на барана, баранові байдуже: тепло йому в кожусі. Як вджигне мороз цапа, мій цап аж підскочив, неначе його хто окропом обпарив.

— Гей лапище-мужичище! — кричить цап до барана. — Скидай швидше кожух, нехай я трохи погріюсь.

— Чи то ж можна, щоб такий пан вдягся в простий кожух! — каже баран.

Тоді цап давай уже просити барана:

— Ой братчику, баранчику, голубчику! Не видержу, бо вже дуже дошкуляє; так тебе неначе ножами ріже та голками шпигає в шкіру. Дай, я хоч притулюсь до твого кожуха та хоч боки нагрію.

— Та йди вже, чванько, грійся! — каже баран. — Я знаю, що не з добра сурдутовий пан у жупані ходить, бо свити не має.

Та се, бач, не першина, що сурдуть коло кожуха боки гріє.